

megkülönböztetésének az adományát (1Kor 12,8-11) és később hozzáteszi a kormányzói adományt és a segítőkézséget (12,28).

Különösképp kettőre szeretném közülük felhívni a figyelmet. A közösségnek szinte teremtő és összetartó ereje a prófétálás. Persze nem a jövőmondásra kell gondolni, hanem a Lélek erejével való beszédre, prédikálásra és főleg a tanúságtételre. A Lélek erejével elhangzó beszédet könnyen fel lehet ismerni és mindenkit magával ragad, mert a jelen eseményeket csodálatos fényvel és erővel világítja meg. A másik a gyógyító hatalom. A karizmatikus csoportok nagyon gyakorolják. Jézus szinte alig tesz különbséget az igehirdetési és a gyógyítási küldetés közt. Ő maga rendszeresen gyógyított beszédei után. A tanítványokat is egyformán küldi prédikálni és gyógyítani. A karizmatikus csoportok hangsúlyozzák, hogy az evangéliumot olvasva nehéz a kettő közül egyiknek elsőbbséget tulajdonítani. Hogy ezt komolyra tudjuk venni, bibliai egységben kell látni a bűnt és a bűn következményeit: a morális, a pszichikai és a fizikai betegségeket. Akik Krisztussal a gonosz lélek ellen küzdenek, azoknak hatalmat ad a rossz legyőzésére. A gyógyítás elmaradhatlan feltétele az élő hit abban, hogy Krisztus Urunk gyógyításokkal fog felelni, ha hittel fordulunk hozzá.

Gondolom, a karizmatikus közösségeken kívül gyakran nagyméretű hitetlenség uralkodik ezen a téren. Jézus bizonyára keményen megfeddene minket hitetlenségünk miatt, mint az evangéliumban annyiszor tette. Hiszünk a megszentelő kegyelemben, amíg semminek se kell láthatóan megváltozni, de nem hisszük, hogy a Megváltó rajtunk keresztül látható, tapasztalható és néha szembeötlő módon küzd a gonosz szellem hatalma ellen. A karizmatikusok gyógyításaiban még az is figyelemre méltó, hogy ezt a hittel való gyógyítást mindig csoportban és nagy közösségi együttérzéssel végzik.

Az adományok mind a közösség építésére irányulnak. Ebben pedig a legfontosabb, a legmaradandóbb (1Kor 13,13) és a leghatásosabb a szeretet. Ő adja meg a többi adomány rendjét. Nem lenne azonban helyes, ha a szeretet felmagasztalását kihasználnánk, hogy elhomályosítsuk vele a hegyeket áthelyező hitet, amely a karizmatikus közösségekben oly elevenen él.

Hogy teljes képet kapjunk a nyelvek adományáról, az adományokat magukat kell belehelyezni a teljes egyházi életbe, ahol a szentségek és az Egyház szervezésége adja meg minden eseménynek a maga helyét.

Jálics Ferenc

SZERETEM A BIBLIÁT

Számomra a Biblia a szív és képzelet első ébredésével olvadt össze. Milyen gyönyörűséggel szemléltem már zsenge gyermekkoromban, amikor Bar-le-Ducban a keresztény bölcsesség jó nővéreitől az iskolapadban olvasni tanultam, azokat a nagy kartonképeket, amelyeket az Úr életének ábrázolásával kezünkbe

adtak! És később, a gimnáziumban, a szent történetek elragadtatásba ejtették tizenkét éves szívemet: Ábrahám áldozata és az özönvíz, Rebekka eljegyzése, Jákob, Mózes és Tóbiás, Héliodorusz büntetése és a samariai asszony — mind egyformán nagyszerű képek, csak azt az egyet mondhatom róluk, hogy beleérező képességemet a végsőkig fokozták. Micsoda szakadék tárult fel, amikor később a görögök, a rómaiak és utódaik felé kellett fordulnom!

És aztán annak a felejthetetlen 1886-os karácsonynapnak az estéjén!¹ Asztalomon ott feküdt egy protestáns barátnőnk ajándéka Kamilla nővéremnek: egy biblia. Nem kellett-e a Gondviselés kezét fölismernem ebben? Amit azelőtt sohasem csináltam, azt most megtettem: felütöttem a könyvet. Két helyen. Előszörre az emmauszi tanítványokról szóló elbeszélésre találtam Szent Lukács evangéliumában, ahol az Úr, a leszálló éjszaka ellenjátékképpen, két elfogódott útítársának bevilágít a régi írások titkaiba. A másik hely pedig a Példabeszédek könyvének az a fölséges nyolcadik fejezete volt, amely a Szeplőtelen Fogantatás ünnepi miséjének olvasmánya. Valóban! Rövidesen felismertem erről a sugárzó alakról, hogy Isten Anyjának vonásait idézi, és ugyanakkor, ettől elválaszthatatlanul az Egyház és a teremtett bölcsesség arcát. Későbbi drámáimban egyetlen nőalak sincsen, amely ne örizte volna meg ennek az ámuló csodálkozásnak valami nyomát.

És most mi történt? Nem vette-e el tőlem ez az új világ, amelynek kapuja éppen kinyílt előttem, az e világba való örömet? Az Írás azt mondja nekünk: mindkettőt együtt teremtette Isten, úgy mondanám: egymásra vonatkoztatva. Mindkettő együtt a nagy katolikus valóság: az ég és a föld. Milyen szép az ég és a föld! . . . Jézus azt mondja nekünk: „Én legyőztem a világot.” Nem úgy győzte le, hogy hátat fordított neki. Úgy győzte le, hogy fölébe emelkedett, hogy Őnmagában, Őnmagával és Őnmaga fölött megmutatta a világnak okát, célját és értelmét: ezt az értelmet, amely Ő maga, és amelyet magával hozott, hogy a világ elé tárja — a kereszten függve. A végső szó az isteni szó. Nem azért jött, hogy a végső szót a világnak engedje át.

Megértettem hát szívemben a nagy katolikus hivatást: a mindenség hívását . . . Mi más volt az életem negyven éven át, mint hogy e bolygó minden égtájával szomszédságba kerültem és barátságosan érintkeztem, az érzékeny lélek minden veszélyével együtt?

*

Különböző fordítók, különböző nyelvek, különböző formák, különböző helyzetek ellenére ugyanazt a Szerzőt találjuk (a Szentíráásban), aki mindig csak ugyanarról beszél nekünk, ugyanabból a kincsből merít, és a bölcsességnek ugyanarról a fájáról szakítja gyümölcseit. Mint katolikus hívők tudjuk: ez a szerző a Szentlélek.

. . . Mekkora kellene lennie ámuló csodálkozásunknak azon a fölséges kiváltságon, hogy ez a Szentlélek a mienk, egy könyv lapjai közé zárva: Ő, akiről írva van, hogy képes „mindent megmondani nekünk”! Micsoda hittel,

¹ Megtérese napja a párizsi Notre-Dame-ban.

micsoda áhítatos tisztelettel, micsoda buzgósággal kellene kérdezzük! Ez nemcsak tanács, ez parancs, amelyet teljesítenünk kell. „Vizsgáljátok az írásokat” — mondja nekünk az Úr. De ezen nem csupán futó bepillantást ért, hanem szenvedélyes tanulmányozást, amelyhez minden segédeszközt fel kell használnunk. Nemcsak szellemünket és szívünket — ez kevés lenne —, hanem mindazt az eszközt is, amelyet az egész Egyház tanításában és liturgiájában oly egyszerűen kifejt számunkra.

. . . És mégsem egészen helyes azt mondani, hogy mi kérdezzük meg az írást. Ennél fontosabb lenne az a fölismerés, hogy mi vagyunk azok, akikhez az írás kérdést intéz, és hogy mindannyiunk számára, minden időben, minden nemzedéken át, azok minden egyes kérdésére meg is találja a megfelelő választ.

Paul Claudel: J'aime la Bible

A REMÉNY

Részlet Az Aprószentek misztériumából

Április 9-én, 65 éves korában elhunyt Rónay György, a jeles költő, író és műfordító, a Vigilia szerkesztője, századunk magyar katolikus irodalmának egyik jelentős alakja. Néhány hónappal halála előtt küldte meg azt a két szép Péguy-részletet, amelyet kérésünkre fordított le. Ezzel búcsúznunk most tőle.

Én vagyok a Három Erény Ura, mondja Isten.

A Hit hűséges hitves.
A Szeretet buzgó anya.
De a remény egészen kicsi lányka.

Én vagyok az Erények Ura, mondja Isten.

A Hit az, aki századokról századokra helyt áll.
A Szeretet az, aki századokról századokra szétosztja magát.
De az én kis reményem az,
aki minden áldott reggel fölkel.

Én vagyok az Erények Ura, mondja Isten.

A Hit az, aki századokról századokra kifeszül.
A Szeretet az, aki századokról századokra föloldódik.
De az én kis reményem az,
aki minden áldott reggel
jónapot mond nekünk.